

[Rytter.]

derudfra dømme om, hvorvidt det foreliggende Lovforslag er blødsødent eller ikke, og eventuelt paa hvilke Punkter det er blødsødent.

Før jeg gaar ind paa dette, skal jeg dog nævne, at det er unødvendigt at komme ind paa Forskellighederne mellem de tre skiftende Justitsministres Lovforslag. Vi fra vor Side er tilfredse med visse Principper, der er udtrykt i det Lovforslag, som nu foreligger til Behandling. Vi er tilfredse med Reglerne for Forholdet mellem Domstolene og Administrationen og med, at ikke saa meget er blevet lagt over til Administrationen, som man maaske fra anden Side kunde have ønsket. Vi er ogsaa tilfredse med Ministerens Forslag med Hensyn til Tugthus og Forbedringshus. Der er selvfølgelig divergerende Meninger herom, men jeg tror, Ministeren har ramt det rette. Det vilde være urimeligt at opretholde en Forskel mellem Tugthus og Forbedringshus, naar Folk ude omkring ikke forstaa denne Forskel. Folk forstaa ikke det rent faktiske, at vi nu har to Slags Strafarbejde: Tugthus og Forbedringshus. 6 Aars Forbedringshus er lig $3\frac{1}{2}$ Aar, og 6 Aars Tugthus er lig 6 Aar, og denne Forskel er Befolkningen ikke umiddelbart indstillet paa. Saadan er det efter den nugældende Lov, og det er egentlig ganske naturligt, thi Forbedringshusstraf udstaas i Enecelle, medens derimod Tugthusstraf udstaas i Fællesskab og for saa vidt er mildere. Men naar Folk saa ser, at ogsaa Forbrydere, som har udstaaet Tugthusstraf i Fællesskab, nøjes med det kortere Aaremaal, der følger med Forbedringshusstraf, forstaaer de slet ikke Forskellen. Forholdet er nemlig det, at hvis en Mand er idømt Forbedringshusstraf, men af visse Grunde bliver hensat i Tugthus i Fællesskab, saa bliver han, naar han har siddet saa lang Tid, som vilde have været tilstrækkelig i Enecelle i Forbedringshuset, løsladt. Der gaar en Indstilling herom til Justitsministeriet, som rent automatisk lader den gaa videre til Kongen; det er en saa selvfølgelig Ekspedition, at Sagen ikke en Gang altid forud forelægges Justitsministeren, og Manden bliver altsaa fri. Men dette er uforstaaeligt for Befolkningen, og vi maa efter min Mening sørge for at faa en Straffelov, hvis Ord svarer til, hvad Domstolene og Myndighederne eksekverer. Efter det Lovforslag, der er fremsat, er der ikke nogen Forskel mellem Tugthus og Forbedringshus, det er fuldstændig de samme Regler. Man vilde kunne gøre gældende, at Tugthus kunde anvendes paa den værste

Forbryder, for at han skulde have Stempleet af Tugthus paa sig, men naar der ikke kan udvises nogen Forskellighed i Behandlingsmaaden, er det selvfølgelig urimeligt her at have to forskellige Kategorier. Der maatte dog være en Forskel knyttet til de to Navne, men det kunde man ikke finde. Altsaa ogsaa paa dette Punkt er vi tilfredse med Ministerens Forslag og med det Forslag, der foreligger oversendt fra Folketinget.

Vi er endvidere tilfredse med, at det foreliggende Forslag aabner Adgang til Decentralisation, saaledes at ikke alle Sager skal sendes ind til Justitsministeriet til Afgørelse af, hvorvidt der skal rejses Tiltale eller ikke. Der har været en Tendens til overfor alle Sager om unge Mennesker at sende dem ind til Justitsministeriet, og det var maaske ganske naturligt paa en Tid, da det, at de unge Mennesker slap for Straf, var Undtagelsen; men efterhaanden som det er blevet Hovedregelen, at de unge Mennesker slipper for Straf, var det fuldstændig urimeligt, at disse selvfølgelige Ekspeditionssager skulde ind til Ministeriet. Derfor blev det ogsaa for et Par Aar siden positivt bestemt, at de kunde afgøres af de underordnede Myndigheder. Disse kunde godt selv træffe Afgørelsen, naar de enten var sikre paa, at Tiltale skulde frafaldes, eller paa, at Tiltale skulde rejses; var de derimod i Tvivl med Hensyn til det sidste, saa skulde Sagen sendes ind til Justitsministeriet. Jeg tror, det er heldigt, at man her gaar til Decentralisation i saa stor Udstrækning, som man overhovedet kan, idet en saadan Sag let svulmer alt for stærkt op, hvis den skal ind til Ministeriet.

Vi er fremdeles tilfredse med den Ordning, der foreslaas med Hensyn til Æresoprejsning. Efter et af de tidligere Forslag vilde man jo lægge dette Spørgsmaal i Administrationens Haand, men efter det foreliggende Forslag overlades Afgørelsen til Domstolene, dog at vedkommende, hvis han ønsker det, kan gaa til Justitsministeriet.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Forskellighederne mellem de 3 Ministres Forslag, men kun fremhæve, at paa disse Punkter er vi fuldt ud tilfredse. Derimod er der endnu et Par principielle Spørgsmaal, som jeg senere skal komme ind paa, det er Spørgsmaalet om de sindssyge — som Ministeren omtalte — og Spørgsmaalet om Bødestraffen. Men dette skal jeg altsaa vende tilbage til.

Jeg gaar derefter over til en Sammenligning mellem Loven af 10. Februar 1866 og det foreliggende Straffelovforslag, idet jeg først vil undersøge, hvor Lovforslaget